

at dette er passeret, men jeg tager neppe fejl, naar jeg mener, at det Referat, han gav af den Meddelelse, der havde staaet i „Verlingste Tidende“, ikke var aldeles correct. Iøvrigt indrømmer jeg tilfulde, at jeg svarer for de Ord, som der ere lagte mig i Munden, eller i alt Fald den hele Maade, hvorpaa mine Udtalelser til den foranst. Deputation ere gjengivne. Jeg mener forøvrigt ikke, at jeg ved, hvad jeg ved denne Leilighed har udtalt imod den Tendent at betragte de særlige Instituters Formue som Noget, der ligefremt kunde inddrages i Statskassen, er kommen i Strid med, hvad jeg har udtalt i forrige Rigsdagsamling. Jeg mindes meget tydeligt, at der blev givet mig en særlig Leilighed til at udtale mig over dette Spørgsmaal i Anledning af et Endringsforslag, der var stillet enten til Universitetets eller til Communitetets Budget, hvor der var Tale om at vedtage en særlig Position, der sigtede til et midlertidigt Tillæg, og at jeg da udtalte, at jeg aldeles ikke kunde samstemme med den ærede Rigsdagsmand for Holbæk Amts 2den Valgkreds (Tscherning) i den af ham fremfattede Anskuelse, der gik i modsat Retning. Jeg udtalte, at jeg paa ingen Maade vilde kunne blive enig med ham deri, og at jeg, saavidt det stod i min Magt, vilde gjøre, hvad jeg kunde for at modarbejde hans Bestræbelser. Jeg troer altsaa, at det ærede Thing vil give mig Ret i, at mine Udtalelser ligeoverfor den foranst. Deputation ikke staae i Modstrid med, hvad jeg tidligere har udtalt. De kunde snarere synes at komme til at staae i Modstrid med den Maade, hvorpaa Budgettet for den grønlandste Mission i det forelagte Finantslovsforslag er affattet; det kan ganske vist siges, at det at opbruge denne Institutions særegne Formue synes at pege hen i den Retning, at man, som det ærede Medlem udtalte, skulde være tilbøielig til at opgive Vedligeholdelsen af disse separate Fonds; men i saa Henseende maa jeg udtale, at Grunden, hvorfor jeg har maattet vælge denne Maade at budgettere den grønlandste Missions Behov

paa, er den, at det forekom mig at ville være i allerhøjeste Grad usforsvarligt, hvis man paa dette Tidspunkt, da virkelig den grønlandste Mission efter Alt, hvad jeg har kunnet erfare om Sagen, staaer særdeles heldigt, idet man nu er kommen saavidt, at man har overordentlig flinke og dygtige Missionairer, som gaae derop af Lyst til deres Kald — vi have saaledes to særdeles flinke Seminarieforstandere, af hvilke især den ene har en ganske overordentlig Interesse for den hele Sag —, paa eengang vilde ophøre at lade Missionen tilflyde den Understøttelse, som den hidtil har havt. Men paa den anden Side var det mig dog klart, at saalænge der var en Capital, paa hvilken der allerede tidligere var givet Anvisning, vilde det neppe være muligt at faae bevilget et directe Tilskud af Statskassen, og jeg har derfor troet at maatte gaae den her foreslaaede Vej. Jeg skal tillige gjøre opmærksom paa, at jeg har til Hensigt at bringe det under Forhandling med Indenrigsministeriet, om ikke den grønlandste Handel kunde give et større Tilskud til den grønlandste Mission. Ved at bestæftige mig med den grønlandste Missions-sag, har jeg havt Leilighed til at see, at det er i høi Grad sørgeligt, at man ikke har været istand til at skaffe enkelte af Missionairerne, jeg vil ikke sige anstændige, men nogenlunde passende Boliger. Der er vel ikke givet en nøiagtig detailleret Beskrivelse over Tilstanden der, ikke nedsendt saadanne Overslag, der kunne antages at ville blive tagne for gylbige, saafremt Finantsudvalget vil gaae frem i denne Sag med den samme Nøiagtighed som med Hensyn til Bygningsoverslag herhjemme, men det fremgaaer dog aldeles klart af, hvad der foreligger; man faaer derigjennem et fuldstændigt Billede af, at det næsten er beundringsværdigt, hvorledes en Europæer, og det med Familie, kan friste Rivet i nogle af de Boliger, der ere anviste Missionairerne. Dette gjælder navnlig om Missionen i Omenak, til hvilken der paa forrige Budget var forlangt 4000 Rbd. til en ny Missionsbygning. Dette blev imidlertid